

— Майчице, колко маски-и-и!
— извика малкият Колчо Горолочето. — Гледайте! Данчо книжарчето ги носи. Чакай, Данчо, да ги видимъ!

Децата, които играеха на улицата, се струпаха около книжарчето, което бѣ натоварено съ много маски.

— Оставете ме сега! — рече Данчо, като разбутваше децата. — Елате въ книжарницата. Тамъ гледайте, колкото щете. Но тука не бива. Ще ми се кара господарьтъ.

— Ние сме тука господари!
— рече едно едро момче, на което викаха Страхиль войвода.

— Тѣй, ами какъ! — добави малкият Колчо. — Бате Страхиль тука заповѣдва. Снемай маскитѣ! Ние сме господари!

Книжарчето отстрани Колча съ ржка и рече:

— Вие сте господари, но мене ще биятъ, ако не знеса

маскитѣ на време. Бай Деянъ ми каза, да тичамъ. Купувачи чакатъ въ книжарницата. Пустнете ме да вървя!

— Нѣма да те пустемъ! — рече войводата. — Дай да ги разгледаме! И ние сме купувачи. Ако ни харесатъ, ще ги разграбемъ, като топълъ хлѣбъ! И бай Деянъ ще те похвали, че още на улицата си намѣрилъ купувачи.

— Не може, бе — разбере те! — удари на молба книжарчето. — Ще ме биятъ!

Но думитѣ на войводата раздвоиха ума му. Ами ако наистина тия всички момчета купятъ по една маска! Нѣма ли да го похвали господарьтъ, че заедно съ стоката му води и купувачитѣ?

— Какво се чудишь? — извика Пенчо Драката и си кривна шапката. — Дай тукъ маскитѣ! Нѣма да ги изядемъ! Ще ги видимъ, ще ги поприме